

Hồi thứ sáu mươi sáu

Từ Thiên Xuyên hộ tống hai cô

Vua Khang Hy nghĩ vậy liền cầm nửa trang giấy viết thơ rồi châm vào lửa đốt đi. Nhà vua lại hạ bút viết:

"Sắc lệnh phong cho Vi Tiểu Bảo làm chức ngự tiền thị vệ phó tổng quản, đồng thời được khâm ban sắc áo choàng màu vàng để đi công cán trên dải núi Ngũ Đài Sơn. Những quan văn quan võ các tỉnh đều phải chịu lệnh y điều động."

Nhà vua viết xong đóng ngự ấn vào, rồi đưa cho Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Trẫm phong cho ngươi một chức quan. Ngươi thử coi xem là chức gì?

Vi Tiểu Bảo giương to cặp mắt lên nhìn thì biết được ba chữ tên mình, ngoài ra nhận được bốn chữ là Ngũ, Sơn, Nhất, Văn, tất cả là bảy chữ. Gã lắc đầu hỏi:

- Nô tài không hiểu là quan chức gì, nhưng Thánh thượng đã phong cho tất cả phải quan nhỏ?

Vua Khang Hy mỉm cười rồi đọc sắc lệnh cho gã nghe.

Vi Tiểu Bảo thè lưỡi ra nói:

- Làm ngự tiền thị vệ phó tổng quản là hách lắm rồi, lại còn được khoác áo choàng màu vàng thì thiên hạ phải lắc mắt.

Vua Khang Hy mỉm cười nói:

- Đa Long tuy làm tổng quản nhưng không được khoác áo choàng. Chuyến này ngươi công cán đặc lực, thì khi trở về cung trẫm lại thăng quan cho. Có điều ngươi còn nhỏ tuổi quá mà làm quan lớn dĩ nhiên không xứng đáng, chúng ta thử thăng sẽ tính.

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài không để tâm đến chuyện làm quan lớn, mà chỉ mong thường được kề cận long nhan là lấy làm thoả mãn lắm rồi.

Vua Khang Hy rất bằng lòng phán:

- Người đi chuyến này nhất thiết phải thận trọng, hành động cho kín đáo. Đạo sắc lệnh này vạn bất đắc dĩ mới phải đưa ra, chứ đừng lấy cho người ta coi. Thôi người đi đi!

Vì Tiểu Bảo bái biệt vua Khang Hy rồi trở gót.

Gã nghĩ thầm trong bụng:

- Chắc hai cô chiều bây giờ nóng ruột lắm! Ta phải về ngay mới được!

Gã đưa mắt nhìn về hướng đông thấy chân trời đã rạng hoa lê liên lật đật trở về chỗ dấu Phương Di và Mộc Kiếm Bình.

Gã đẩy cửa bước vào thì thấy hai cô đang ngồi tựa vào tường, gối đầu lên nhau.

Phương Di vẫn chưa ngủ, nàng khẽ hỏi:

- Đệ đệ đã về đấy ư?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Mọi sự đều đại cát. Bây giờ chúng ta ra khỏi Hoàng cung.

Mộc Kiếm Bình đang mơ màng giấc điệp choàng tỉnh dậy nói:

- Sư tỷ rất lo âu, chỉ sợ đại ca gặp điều chi nguy hiểm.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Không sao cả! Không sao cả!

Giữa lúc ấy tiếng chuông đổ báo hiệu trời sáng. Cửa cung mở ra để văn võ quan viên lục tục vô triều.

Vì Tiểu Bảo thấp ngọn đèn trên bàn lên, quan sát lại cách hoá trang của hai cô không có chỗ nào sơ hở liền cười nói:

- Hai cô mặt đẹp quá, nên lấy tro bụi đất cát trát vào mặt.

Mộc Kiếm Bình không muốn nhưng thấy Phương Di thò tay ra quẹt xuống đất rồi bôi lên mặt, cô cũng làm theo.

Vì Tiểu Bảo gói ba pho kinh sách lấy được ở đầu giường Thái hậu cất vào bọc. Gã lại móc cành ngân thoa đưa cho Phương Di nói:

- Cành thoa của cô đây!

Phương Di hơi đỏ mặt lên, từ từ đưa tay ra đón lấy. Nàng nói:

- Đệ đệ muôn ngàn mạo hiểm, té ra... vì chiếc cành thoa này của ta.

Bỗng lòng nàng se lại, vành mắt đỏ hoe, nàng quay đầu ra chỗ khác.

Vì Tiểu Bảo cười nói:

- Cũng chẳng có chi nguy hiểm.

Gã tự nhủ:

- Vụ này kêu bằng có hảo tâm là được đền đáp. Có đi lấy càn thoa mới được áo choàng màu vàng mà khoác.

Gã dẫn hai cô từ cổng hậu cấm thành qua cửa Thần Võ ra khỏi Hoàng cung.

Lúc này trời đã sáng rõ. Bọn thị vệ gác cửa thấy Quế công công dẫn hai tên tiểu thái giám ra khỏi cửa thành, chúng chỉ tăng công nịnh nọt, khi nào dám hỏi vặn một câu?

Phương Di ra khỏi cửa cung rồi đi chừng hơn mười trượng mới quay lại ngó cửa cung một lần, lòng nàng hồi hộp tưởng mình đã tái sinh.

Vì Tiểu Bảo mượn ba cỗ kiệu nhỏ, dặn phu kiệu khiêng tới đường Tây Trường An.

Gã xuống kiệu rồi lại thuê một cái kiệu khác đi vào trong hẻm có nơi tạm trú của bọn Thiên Địa Hội.

Gã xuống kiệu ở đầu hẻm rồi bảo hai cô:

- Các bạn hữu ở Mộc vương phủ hôm qua đã dời khỏi kinh thành rồi. Vậy ta vào thương nghị cùng mấy ông bạn để xem nên đưa các cô đi đâu cho tiện.

Gã đã làm Ngự tiền thị vệ phó tổng quản lại được khâm ban áo màu vàng tự biết mình đã thành đại nhân rồi. Hơn nữa trong mình mang sứ mạng của nhà vua đi điều tra một đại sự trọng yếu bậc nhất.

Đột nhiên gã ngừng hết mọi vẻ hoạt kê cho ra người lớn. Vả chỗ này gần tới trụ sở của sư phụ, gã không dám ngông cuồng.

Phương Di ngáp ngừng hỏi:

- Từ nay trở đi... đệ đệ đi về đâu?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Ta không dám chần chờ ở lại thành Bắc Kinh mà phải đi đến một nơi càng xa càng tốt. Ta đợi sau khi Thái hậu chết rồi, mọi việc trở lại bình thường, mới dám về kinh.

Phương Di nói:

- Bọn ta có một vị hảo bằng hữu ở Thạch gia trang thuộc tỉnh Hà Bắc. Đệ đệ... nếu không rẻ bỏ thì cùng... bọn ta tạm thời lên đó ẩn lánh một thời gian được không?

Mộc Kiếm Bình cũng nói theo:

- Hay lắm! Đại ca là ân nhân cứu mạng bọn tiểu muội. Chúng ta tình thâm chẳng khác người một nhà. Vậy ba người cùng đi với nhau thì hay quá!

Hai cô chú ý nhìn Vi Tiểu Bảo để chờ gã trả lời. Mộc Kiếm Bình lộ vẻ thân thiết, còn Phương Di có ý thẹn thùng.

Giả tử Vi Tiểu Bảo không mang sứ mạng trọng đại trong mình thì bầu bạn với hai vị giai nhân đi đường trường là một thú tiêu dao rất khoái lạc. Lúc này gã đành kiếm cớ thoái thác:

- Ta đã nhận lời làm một việc cho người bạn, nên chuyến này chẳng thể cùng lên Thạch gia trang với hai cô được. Hai cô người còn bị thương đi đường bất tiện, vậy ta uỷ thác hai cô cho một ông bạn đưa đi. Chúng ta hãy đi nghỉ, để ăn cơm rồi sẽ tính.

Gã liền đưa hai cô vào trong hẻm, những anh em Thiên Địa Hội canh gác bên ngoài vừa thấy gã liền dẫn vào trụ sở.

Mã Ngạn Siêu ra nghênh tiếp, thấy Vi Tiểu Bảo dẫn hai tên tiểu thái giám đi theo thì không khỏi ngạc nhiên.

Vi Tiểu Bảo liền ghé vào tai hắc khê nói:

- Đây là em gái của Mộc tiểu vương gia và một cô sư tử của nàng. Tại hạ cứu họ từ trong cung đưa ra đây.

Mã Ngạn Siêu mời hai cô ngồi ở sảnh đường rồi bưng trà đến. Hắc khê kéo Vi Tiểu Bảo ra một chỗ khê nói:

- Tổng đà chúa rời khỏi kinh sư tối hôm qua rồi.

Vi Tiểu Bảo mừng thầm trong dạ. Một là gã sợ không muốn gặp mặt sư phụ. Hai là gã không hiểu có nên tố cáo với sư phụ về sứ mạng của vua Khang Hy giao cho gã hay không?

Gã nghe nói sư phụ rời khỏi kinh sư mừng rỡ được khối đá nặng ở trong lòng, nhưng ngoài mặt làm bộ cực kỳ thất vọng. Gã dậm chân hỏi:

- Vụ này... vụ này... Hỡi ơi! Sao sư phụ lại bỏ đi lẹ thế?

Mã Ngạn Siêu đáp:

- Tổng đà chúa đã dặn thuộc hạ chuyển lời cho Vi hương chủ hay là lão nhân gia đột nhiên tiếp được tin cấp báo từ Đài Loan đưa đến, phải trở về ngay để xử lý mới được. Tổng đà chúa còn dặn Vi hương chủ nhất thiết mọi việc phải thận trọng và tùy cơ hành động. Nếu ở trong cung không ổn thì hương chủ tạm thời dời khỏi kinh sư lánh đi. Ngài lại nhắc Vi hương chủ chuyên cần luyện võ. Chứng độc thương trong mình Vi hương chủ mà phát tác nguy kịch thì phải cấp báo về cho tổng đà chúa rõ.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Dạ! Sư phụ đã bận rộn mà còn nhớ thương thế cùng võ công của tại hạ, ân cần dặn bảo, khiến tại hạ cảm kích vô cùng!

Gã nói mấy câu này là tình thật vì trong lúc vội vàng, sư phụ cũng không quên gã. Gã lại hỏi:

- Đài Loan đã xảy chuyện gì?

Mã Ngạn Siêu đáp:

- Nghe nói mẹ con họ Trịnh có chuyện bất hoà, hạ sát đại thần, dường như mới phát sinh nội biến. Nhưng uy vọng của tổng đà chúa rất cao trọng. Bất cứ xảy ra biến loạn gì, lão nhân gia trở về là thu xếp đâu vào đấy ngay. Vậy Vi hương chủ bất tất phải lo nghĩ. Phàn đại ca, Phong đại ca, Huyền Trinh đạo trưởng đều theo tổng đà chúa đi Đài Loan cả rồi. Chỉ có Từ tam ca và thuộc hạ ở lại Bắc Kinh để vâng lệnh sai phái của Vi hương chủ.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Mã huynh kêu Từ tam ca tới đây giùm.

Gã nghĩ rằng: Bát ty viên hầu Từ Thiên Xuyên võ công cao cường, tinh thần cảnh giác, lại là một ông già thì lão hộ tống hai cô gái đến Thạch gia trang là không còn điều gì đáng ngại.

Bát giác gã lắm bả:

- ở Đài Loan cũng xảy chuyện mẫu tử bất hoà, giết người sinh sự chẳng khác gì Thái hậu cùng Hoàng đế ở Bắc Kinh.

Vi Tiểu Bảo lại vào sảnh đường ngồi ăn điểm tâm với hai cô Phương, Mộc.

Mộc Kiếm Bình ăn hết nửa chén miến nhỏ rồi cô không nhịn được hỏi:

- Đại ca không đi với chị em tiểu muội đến Thạch gia trang thật ư?

Vi Tiểu Bảo đưa mắt nhìn Phương Di, thấy nàng dừng đũa không ăn. Nàng lại giương mắt lên nhìn gã, mục quang ra chiều thân thiết khác thường. Bát giác ngực gã nóng lên, những muốn đưa cả hai cô lên Ngũ Đài Sơn, nhưng rồi gã lại tự nhủ:

- Chuyến đi này ta mang sứ mạng trọng đại thế mà còn đeo thêm hai cô gái bị thương để dọc đường vướng víu tay chân lại khiến cho người ta chú ý. Như vậy nhất định không được rồi.

Gã liền thở dài đáp:

- Sau khi xong việc ta sẽ đến Thạch gia trang thăm viếng. Ông bạn của hai cô tên gì? ở địa phương nào?

Phương Di từ từ cúi đầu xuống, cầm đũa gấp canh nhưng không đưa vào miệng. Nàng khẽ đáp:

- Ông bạn đó mở một tiệm buôn lừa rất lớn ở chợ phía tây Thạch gia trang. Y là Khoái mã Chủ Tam.

Vi Tiểu Bảo lặp lại:

- Khoái Mã Chủ Tam! Được rồi! Ta nhất định sẽ đến thăm các cô.

Mặt gã nhâng nháo khẽ nói:

- Ta không đến thế nào được? Có lý đâu lại bỏ một cô vợ lớn, một cô vợ nhỏ nhan sắc nguyệt thẹn hoa nhường?

Mộc Kiếm Bình cười nói:

- Đại ca ngoan ngoãn chưa được nửa ngày lại nói giỡn rồi.

Phương Di nói:

- Nếu đệ đệ là người bạn tốt của chúng ta... thì chúng ta ngày nào cũng mong đệ đệ đến chơi. Bằng đệ đệ đem lòng khinh bạc, không giữ phẩm giá con người thì... đừng đến nữa.

Vi Tiểu Bảo khác nào đụng phải chiếc đinh, gã cụt hứng đáp:

- Được rồi! Cô đã không thích nói giỡn thì từ nay ta không nói nữa là xong.

Phương Di có ý hối hận, dịu dàng giải thích:

- Dù đệ đệ muốn nói đùa thì cũng đến một trình độ nào thôi và phải tùy lúc, tùy nơi mới được. Đệ đệ nổi nóng rồi phải không?

Vi Tiểu Bảo lại cao hứng đáp:

- Không có đâu! Không có đâu! Chỉ cần cô đừng nổi nóng là được rồi!

Phương Di tươi cười khẽ nói:

- Đối với đệ đệ thì chẳng có ai có thể thực sự tức mình được.

ở phương Bắc tiết trời mỗi buổi sơ đông vào tháng 10 đã giá lạnh. Nụ cười của Phương Di trên mặt bôi đất cát cũng không dấu được vẻ quyến rũ mê hồn.

Vi Tiểu Bảo tưởng chừng nụ cười của nàng làm cho gã ấm áp trong mình. Gã tiếp tục ăn thang miến mà không biết nói thế nào.

Bỗng nghe ngoài sân có tiếng bước chân vang lên. Một lão già đang đi tới. Chính là Bát tỷ viên hầu Từ Thiên Xuyên.

Từ Thiên Xuyên đi thẳng tới trước mặt Vi Tiểu Bảo khom lưng thi lễ, nét mặt tươi cười, kính cẩn hỏi:

- Lão nhân gia mạnh giỏi đấy a?

Lão là người cẩn thận, vì thấy Vi Tiểu Bảo ngồi với người ngoài không tiện xưng hô gã bằng hương chủ.

Vi Tiểu Bảo chấp tay đáp lễ cười nói:

- Từ đại ca, tiểu đệ giới thiệu cùng đại ca hai vị bằng hữu. Một vị là cao đồ của Thiết bối thương long Liễu lão gia tử. Cô là tiểu Quận chúa trong Mộc vương phủ. Còn vị cô nương đây là Phương cô nương, sư tỷ của Mộc tiểu Quận chúa.

Đoạn gã giới thiệu Từ Thiên Xuyên với hai cô nói:

- Vị này là Từ đại ca, y có quen biết Liễu lão gia tử và Mộc tiểu vương gia.

Gã sợ hai cô Phương, Mộc chưa quen mối thù cũ với Từ Thiên Xuyên, liền nói tiếp:

- Kể ra thì trước kia Từ đại ca có chuyện xích mích nhỏ với Mộc vương phủ, nhưng hiện nay đã hiểu nhau và vui vẻ cả rồi.

Vi Tiểu Bảo chờ cho ba người cùng nhau thi lễ xong rồi nói:

- Từ đại ca! Tiểu đệ muốn uỷ thác đại ca một việc.

Từ Thiên Xuyên đã nghe nói hai cô gái cải dạng nam trang làm tiểu thái giám này đều là nhân vật trọng yếu trong Mộc vương phủ, lão chắc bọn Mộc Kiếm Thanh đều đã biết rõ lai lịch của Vi Tiểu Bảo thì hai vị cô nương đây dĩ nhiên cũng biết rồi, lão liền đáp:

- Vi hương chủ đã có việc sai phái, dĩ nhiên thuộc hạ phải tuân mệnh.

Phương Di và Mộc Kiếm Bình thực ra chưa hiểu thân thế Vi Tiểu Bảo. Bây giờ hai cô nghe Từ Thiên Xuyên kêu gã bằng Vi hương chủ thì trong lòng rất lấy làm kỳ.

Vi Tiểu Bảo tủm tỉm cười hỏi:

- Hai vị cô nương đây cũng bị hãm trong Hoàng cung như Ngô Lập Thân lão gia, Lưu Nhất Chu đại ca, bây giờ mới thoát ra được. Mộc tiểu vương gia và Lưu Nhất Chu sư huynh đều rời khỏi kinh sư rồi phải không?

Từ Thiên Xuyên đáp:

- Các vị anh hùng ở Mộc vương phủ đã bình yên rời khỏi kinh sư hôm qua rồi.

Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Lưu Nhất Chu sư ca cùng đi với ca ca tiểu muội phải không?

Cô hỏi câu này thay cho Phương Di.

Từ Thiên Xuyên đáp:

- Tại hạ đưa các vị chia từng tốp ra khỏi thành. Lưu sư huynh đi với Liễu lão gia tử nhằm phía nam mà tiến.

Phương Di đỏ mặt lên từ từ cúi đầu xuống.

Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Cô này nghe nói ý trung nhân thoát hiểm một cách bình yên chắc là vui như mở cờ trong bụng.

Gã có biết đâu lần này gã đoán trật rồi. Hiện giờ Phương Di đang có tâm sự, nàng tự nhủ:

- Ta đã chịu lời gã là cứu được tính mạng Lưu sư ca thì lấy gã làm chồng trọn đời không hối hận. Nhưng gã là một tên thái giám thì lấy vợ thế nào được? Gã còn nhỏ tuổi mà đã lẩm chuyện. Sao lại còn làm Vi hương chủ gì nữa?

Vi Tiểu Bảo nói:

- Hai vị cô nương đây hết sức chống cự với bọn thị vệ ở Thanh cung nên các cô bị thương. Bây giờ các cô đến điều dưỡng ở nhà một vị bằng hữu tại Thạch gia trang. Tiểu đệ muốn nhờ Từ đại ca hộ tống các cô đến đó.

Từ Thiên Xuyên vui vẻ đáp:

- Dĩ nhiên thuộc hạ phải hết lòng. Vi hương chủ phái thuộc hạ vào việc này thật hay quá! Thuộc hạ vẫn hối hận với bạn hữu ở Mộc vương phủ vì mình đã có lỗi mà còn nhờ Mộc tiểu vương gia cứu thoát nên trong lòng vừa cảm kích vừa thẹn thùng. Chuyến này thuộc hạ hộ tống hai vị cô nương đến nơi cho bình yên để đền đáp trong muôn một.

Mộc Kiếm Bình đưa mắt nhìn Từ Thiên Xuyên thấy lão người bé nhỏ, gầy nhom mà lại lưng còng, không biết sống chết lúc nào. Nếu để lão hộ tống cô cùng sư tỷ thì e rằng dọc đường còn phải chiều cô cho lão. Hơn nữa, Vi Tiểu Bảo không đi làm cô cực kỳ thất vọng.

Mộc Kiếm Bình nghĩ vậy rồi không nhìn được, vẻ buồn rầu lộ ra ngoài mặt.

Phương Di nói:

- Chị em tiểu muội không dám phiền đến đại giá của Từ lão gia. Bọn tiểu muội chỉ nhờ lão gia mượn cho một cỗ xe lớn cũng lấy làm áy náy lắm rồi. Chị em tiểu muội tự mình thượng lộ cũng được, bất tất phải có người hộ tống.

Thương thế của bọn tiểu muội chẳng có chi đáng kể. Hai vị bất tất phải quan tâm.

Từ Thiên Xuyên cười nói:

- Phương cô nương không nên khách sáo nữa. Vi hương chủ đã có lệnh thì thế nào tại hạ cũng phải đưa các cô đến nơi đến chốn. Hai cô võ nghệ cao cường, không cần lão phu ở bên cho bức mình. Vậy hai chữ hộ tống lão phu không đủ bản lĩnh mà chỉ xin chạy những việc tạp dịch, tỹ như châu hầu hai cô vào quán trọ, hoặc mượn xe hay mua đồ vật. Những cái đó đỡ hai cô ở dọc đường khỏi phải phí lời với bọn mã phu, xa phu hay điểm tiểu nhị.

Phương Di nghe Từ Thiên Xuyên nói vậy biết rằng khó nói chối từ, liền hỏi:

- Mới thịnh tình của Từ lão gia như vậy, sau này bọn tiểu muội biết lấy gì báo đáp cho vừa?

Từ Thiên Xuyên cười khanh khách đáp:

- Làm gì có chuyện báo đáp? Chẳng dẫu gì hai vị cô nương trong lòng lão rất khâm phục Vi hương chủ đây. Đừng thấy lão gia nhỏ tuổi mà coi thường. Tuy người nhỏ tuổi nhưng thần thông quảng đại. Hôm qua Vi hương chủ làm cho lão hán hả dạ. Lão hán đang nghĩ cách giúp đỡ lão gia mấy việc mới yên tâm. Ngờ đâu bữa nay lão nhân gia lại giao cho lão hán sứ mạng này. Dù hai vị cô nương không cho lão hán đi theo, lão hán cũng đành làm một việc tầm thường, tức là một nhân viên đi trước để khai lộ, gặp núi thì mở đường, gặp sông phải bắc cầu cho hai vị đến được Thạch gia trang. Đừng nói từ Bắc Kinh đến Thạch gia trang chỉ có mấy ngày đường, mà dù Vi hương chủ có sai lão hán đưa hai cô về tận Vân Nam, lão hán cũng quyết đưa tới nơi mới nghe.

Mộc Kiếm Bình thấy Từ Thiên Xuyên tuy bề ngoài xấu xa què mùa, nhưng ăn nói rất lọt tai.

Cô hỏi:

- Hôm qua Vi hương chủ đã làm gì cho Từ lão gia hả dạ? Y... ở trong Hoàng cung kia mà.

Từ Thiên Xuyên cười đáp:

- Số là trong bọn thủ hạ của Ngô Tam Quế ở Vân Nam có tên cầu quan tên gọi Dương Nhất Phong. Dương Nhất Phong bắt lão hán đem đi khảo đả nhục mạ. Lão hán còn thiếu chút nữa là bỏ mạng về tay thằng cha đó. May được lệnh huynh phái người đến cứu lão hán ra. Vi hương chủ đã chấp nhận lời yêu cầu của lão muốn kêu người đánh gãy đôi chân tên cầu quan này.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lão hán nghĩ rằng thằng con chó má của Ngô Tam Quế chuyến này tới Bắc Kinh đem theo rất nhiều cao nhân. Lần trước Dương Nhất Phong đã bị lão hán làm cho đau khổ. Người ta thường nói: "Lần trước phải đau, lần sau phải rút." Chắc hẳn không dám một mình đi ra ngoài. Như vậy bọn lão hán có muốn trả thù cũng không phải chuyện dễ dàng. Ngờ đâu hôm qua lão hán đang ngồi trong tiệm thuốc Chủng Đức Đường ở phía tây thành, gặp một ông bạn làm y sinh chuyên chữa cho người bị đánh hay té đến bong gân sai khớp...

Từ Thiên Xuyên ngừng lại như để sắp đặt câu chuyện rồi nói tiếp:

- Vụ này thật quái lạ! Y kể chuyện trong ổ chó Bình Tây Vương phái người khiêng một tên quan chó má đi các nơi kiếm y sinh chuyên trị chứng gãy xương. Hết y sinh nọ đến y sinh kia lục tục kéo đến, tất cả hai, ba chục người, nhưng họ không cho y được trị bệnh mà chỉ nói: "Tên cầu quan này là Dương Nhất Phong làm càn làm bậy nên thế tử của Bình Tây Vương dùng côn đánh gãy hai chân chó của hắn và để hắn phải đau khổ bảy ngày bảy đêm chứ không cho điều trị."

Phương Di và Mộc Kiếm Bình đều rất lấy làm kỳ, liền hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Vụ này nghĩa là làm sao?

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Vì tên cầu quan đó đắc tội với Từ đại ca, nên Ngô ứng Hùng dĩ nhiên muốn cho hắn phải đau khổ để chuộc tội với Từ đại ca.

Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Bọn người trong ổ chó Bình Tây Vương sao lại sai người khiêng đi khiêng lại tựa hồ để cho nhiều người biết?

Vi Tiểu Bảo mỉm cười đáp:

- Thằng lỏi Ngô ứng Hùng có ý muốn cho vụ này đồn đến tai Vi mỗ. Ta đã bảo gã đánh gãy cặp giò chó má của tên cầu quan đó và gã đã làm được đến nơi.

Mộc Kiếm Bình càng lấy làm lạ hỏi:

- Tại sao Ngô ứng Hùng lại nghe lời của đại ca?

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Ta chỉ nói nhăng nói càn gạt gã mấy câu là gã tin lời ngay.

Từ Thiên Xuyên nói:

- Lão hán muốn đuổi theo đánh chết tên cầu quan kia, nhưng lại nghĩ rằng hắn đã bị đánh gãy chân lại đưa đi khắp phố phường để bêu riếu và làm

gương cho kẻ khác. Hắn bị đánh gãy chân không được điều trị, nếu lão phu giết chết hắn chẳng hoá ra làm phước cho hắn? Chiều hôm qua chính mắt lão hán trông thấy cái mặt chó má của hắn mười phần chết hết chín. Ông quần kéo lên để hở cặp đùi vừa sưng ụ vừa tím bầm. Chắc hắn chẳng còn sống được mấy ngày nữa. Hai vị cô nương, hai cô thử nghĩ xem như vậy lão hán có hả hê hay không và sung sướng đến chừng nào?

Lúc này Mã Ngạn Siêu đã mượn về hai cỗ xe lớn chờ ở ngoài cửa.

Mã Ngạn Siêu cũng là một nhân vật rất đặc lực trong Thiên Địa Hội. Nhưng theo lệ luật trong hội thì nếu không cần dừng để lộ chân tướng. Vì thế mà Vi Tiểu Bảo không giới thiệu gã với hai cô Phương, Mộc.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Trong bọc ta có cả thầy sáu pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh. Những kinh sách này đặc dụng thế nào, ta chẳng hiểu chi hết. Nhưng ta thấy bao nhiêu người hy sinh cả tánh mạng để toan lấy cắp thì bên trong tất có nguyên cơ trọng đại. Vậy ta phải đem theo bên mình không để bị thất lạc.

Gã ngẫm nghĩ hồi lâu mới nảy ra một kế, nhìn Mã Ngạn Siêu nói nhỏ:

- Mã đại ca! Trong Hoàng cung, tiểu đệ có một người bạn rất thân bị bọn thị vệ Thát Đát giết chết rồi. Tiểu đệ đem hài cốt của y ra ngoài để tìm nơi an táng thật cẩn thận. Xin đại ca đi mua cho một cỗ quan tài thật tốt.

Mã Ngạn Siêu vâng lời.

Hắn nghĩ thầm:

- Bạn thân của Vi hương chủ mà bị bọn Thát Đát giết thì dĩ nhiên là một tay nghĩa sĩ phản Thanh rồi.

Hắn thân hành ra ngoài lựa mua một cỗ quan tài bằng gỗ ở Liễu Châu rồi đưa về theo cửa sau khiêng vào nhà.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới
- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.
-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>